

מנכ"ח עבדאללה איבן חוסיין, הירדן
רצה פשרה עם ישראל

ריאד ביי אל-פייז, לבנון
לא הסכים לסיפוח

עבדול חמיד זנגאנה, איראן
רצה הסכם עם אנגליה

זומארא, איראן
לחלק אדמות

אחת ויחידה: מדינה ערבית מאוחדת שתקיף את כל המרחב, חופשית מחלות בורים, עומדת ברשות עצמה.

המועמרים לרצח

טלא אל-איבן עבדאללה נולד לאביו בשנת 1911 כאשר הלה עוד היה האמיר עבדאללה, אחד מארבעת בני השריף חוסיין, מלך חג'אז. אשתו הראשונה של עבדאללה, היתה נסיכה של בית המלוכה ההאשמית. במרוצת הזמן, נשא עבדאללה אשה צירקסית שהולידה לו את בנו נאיף. אשתו השלישית והאחרונה של עבדאללה היא כושיית מנוביה אשר עבדאללה חיבב אותה מכל נשותיו, כי ידעה כיצד למלא אחר רצונותיו.

טלא, נסיך עדין נפש וחם-מוג, לא סלח מעולם לאביו את העלבון שנעשה לאמו. כי בנשאו נשים נמוכות בדרגה ובמוצא מהנסיכה, אם טלא, השפיל עבדאללה את כבודה. במרוצת הזמן, התפתחה סינה זו לשנאה גלויה של הבן הבכור לאביו. בזה נהנה טלאל מאהדתם של רוב נתיני אביו, שחשו את העלבון

שייך איאת אלה אל-איקשאני, ראש "פדאיאן איסלאם"
הרופא בעזרת האקדח

שנעשה לנסיכה הערבית ובזו לנאיף, "בן הצירקסית", כפי שנקרא בפי כל. אולם טלאל לא יכול היה להביע שנאה זו באופן גלוי, כי אז היה מאבד את כל האהדה שזכה לה. במקום זה העביר את התנגדותו לאיפיק אחר — לקו המדיני של אביו. בכל הזדמנות שניתנה לו, הביע טלאל את שנאתו לאנגלים שהשתלטו על ארצו, והתנגדותו למדיניות אביו. עבדאללה הפעיל נגד בנו את כל אמצעי הלחץ שעמדו לרשותו. (מעצרים, הפחתה בהענקות) בהשתדלו ללמד את בנו התנהגות טובה יותר. אך למרות כל השנאה שביניהם, לא ביטל עבדאללה את צוואתו הממנה את טלאל כירושו — כי ידע שבנו נאיף לא מקובל על התושבים וחיילי הלגיון.

כאשר, לפני 4 חדשים, התקיף טלאל את הגנרל גלאב, החליט עבדאללה לשלוח לחוץ לארץ. טלאל נלקח לביירות ומשם ללואזן, שוייץ, לטיפול רפואי.

ד"ר מוחמד מוסאדק
מתבייש לרדת מסוס

קודונז עבדאללה אל-פייז
חתם הסכם עם היהודים.

גדולה באורח החיים הפוליטיים של הארץ. כפי שנהג עד אז, מינה השאח ראש ממשלה חדשה וקיומה שבוה נסתים העניין. שר החינוך באותה ממשלה היה ד"ר עבדול חמיד זנגאנה, שמילא אותו תפקיד גם בממשלת רומרא. הוא לא היסט להכריז באחת מהרצאותיו באוניברסיטת טהראן, כי איראן חייבת לבוא לידי פשרה עם חברת הנפט.

מחיר העזתו היה כדור בחזה ומיתה קשה, שבוע אחרי רצח רומרא. הרוצחים: טוב פדאיאן איסלאם.

ריאד אל-סולח, סטודנט הביירותי שהפך לדמות מרכזית במאבק הלאומי של הערבים זכה שלוש פעמים לפסקי דין מות.

פסק דין ראשון הוצא נגדו בשנת 1917 ע"י השלטונות התורכיים באשמת פעולות פרו-ערביות, אולם פסק-דין זה הומחק וריאד הוגלה לתורכיה.

בחזרו למולדתו היה אחד מהראשונים שתמך בהכרת פייצל כמלך סוריה. עם בוא הצרפתים ובריחת פייצל נידון שוב למות. גם הפעם הסתפקו דייניו בגלותו וריאד אל-סולח נמשך בפעילותו הלאומית עד אשר נתמנה, עם פינוי סוריה והלבנון ע"י הצרפתים בספטמבר 1943, כראש ממשלה לבנוני ראשון.

משך כל זמן המאבק על ארץ ישראל היה אחד מעמודי התווך של הפעולה המשותפת בקרב הליגה הערבית. אולם אחרי מפלת צבאו בירד צ. ה. ל. ראה שאין סיכויים מדיים לחיות ערבית מאוחדת, ונטה לקבל את דעותיו של המלך עבדאללה כי מוטב, אולי, לשאוף להסדרמה עם ישראל. התנגדותו החריפה לנסיגות סוריה לבלוע את הלבנון הביאה אותו להוצאת פסק דין מוות נגד אנטון סעדה, מנהיג המפלגה הסורית הלאומית שדגלה בסיפוח הלבנון לסוריה.

בעת ביקור אצל המלך עבדאללה בעמאן, ביולי 1951, נרצח בדרכו לשרה התעופה. למרות כל החקירות, לא יכלו משטרות הירדן והלבנון לברר אם פסק דין מותו הוצא בגלל עמדתו האנטי-סורית או עמדתו הפרו-האשמית, או שתיהן גם יחד.

המלך עבדאללה בא כעבור 3 ימים למסגד אל-אקסה בעיר העתיקה של ירושלים כדי להשתתף בתפילה לזכר אורחו שנרצח. בטרם הספיק המלך להתחיל בתפילה השיגה גם אותו זרוע הזעם העממי. בגלל נסיונו לפשרה עם היהודים ושיירותו העיוור לאנגלים במרחב נחשב עבדאללה כבוגד באינטרסים המעולמים ביודו של הערבים, אדם הרודף רק אחרי טובתו הפרטית. מפלתו של הלגיון בלוד רמלה והוסר פעילותו אחרי כן, בזמן שהצבא המצרי הובס בנגב, נתפרשו כתוצאה שוחז יהודי. רצח זה היה צריך, לדעת חוגים ערביים קיצוניים, לשמש לקח למדינאים הערביים כי נסיון להטבה עצמית על חשבון אחדות ערבית אינו משתלם.

כל המעיו לחשוב כי דרכו שלו טובה יותר, הגיונית מדרכם של מקבלי ההשראה האצילים, השולטים בעזרת אלה הכליכול והאקדח האוטומטי, סופו למיתה.

אילי הרצח

מאחורי רציחות אלה עומדים ארגונים גלויים או מחתרתיים. באיראן, למשל, פועלים שני ארגונים קיצוניים — פדאיאן איסלאם הדתי, בראשותו של השייך איאת אלה אל-איקשאני וטודה הקומוניסטי. במקרה זה הצליחו שניהם לרכז סביבם את אישיות רצונם של ההמונים, שאיפותיהם לצדק סוציאלי.

פדאיאן נוטה להראות את עונשים של האיראנים כמחלה הניתנת לתרופת הדת ושרתת האיסלאם, ואילו טודה מצביעה על הקומוניזם כמושע האמיתי.

אחת ורם דתי שהוליד את פדאיאן הוא אשר משתלט כיום למעשה על מדינות ערב. אמנם גוברת השפעת הקומוניסטים, אך הדתיים הצליחו לרכז סביבם את השאיפות הלאומיות של ההמונים. האחים המוסלמים במצרים, שהתחילו את פעילותם כארגון הדוגל בהחזרת טהרת האיסלאם למדינות ערב, מגבשים עתה במידה ניכרת את המאבק להוצאת האנגלים. מנהיגם הנוכחי, **עבדל רחמן אל-בנא**, אחיו של מייסד התנועה שנרצח בשנת 1949 כתגובה על רצח גוקראשי

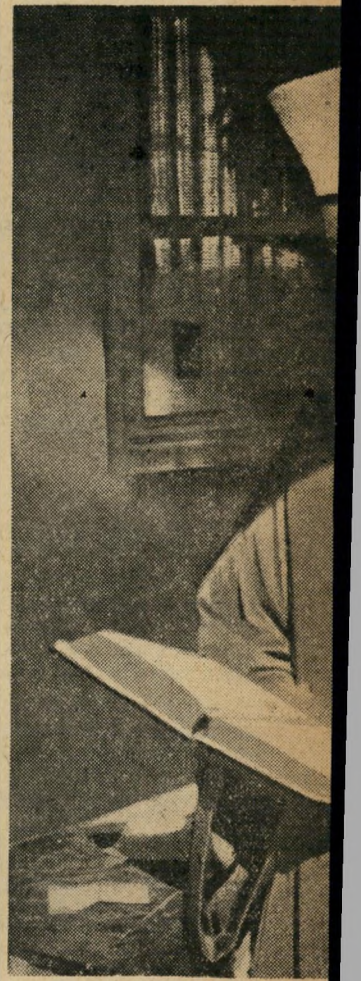
באשא בידי אחד מאנשי הארגון, קיבל תמיכה רצינית בזמן האחרון עם בוא האג' אמין אל חוסייני לקהיר. המופתי לשעבר הטיל את כל מרצו לקלחת. מופיע בכל הזדמנות כדמות מרכזית ובתוכניות הנרקמות.

כוחו הפלאי של האג' אמין, האיש שנפל כבר כמה פעמים מן הסוס והחזרו תמיד אל האוכף, טמון בעובדה פשוטה: הוא אדם ישר, נאמן לעצמו. הערבים יודעים שהוא צרי-מוחין, חסר השכלה (פרס ללמודיו, באלאזהרה, שם למד עיני דת בלבד), קנאי; שהוא אשם באסון ערביי ישראל. אולם הם יודעים גם זאת: שהוא המנהיג הערבי היחיד שאינו מקבל שוחז, שאינו צובר אוצרות, שאינו נושא עיניו לתענוגות. לכן חזרו אליו תמיד, אחרי שפנו לו עורף בשעה שנכשל.

מכאן השפעתו העצומה של האג' אמין בכל רחבי המרחב, כוחו להלהיב לבבות צעירים המואסים בנסיכים אנוכיים והמבקשים מנהיג שילחם עבור מטרה

נרצח במרס 1951, בהכנסו להתפלל פדאיאן איסלאם, ארגון דתי קיצוני, היצדקת הרצח: בגידה באינטרסים

את לבבות רבבות תושבי טהראן, יקת רצח, הפך הדבר למטרה לאומית

הועד הערבי העיוון

שרים של רומארא, לא האריך ימים בעל אחרות עשיר, שהצטיין בשנת פט לרוסיה או כל ארץ זרה אחרת. שלמד בימי נעוריו בפאריס. אולם את כי כדורי הרוצח חוללו מהפכה

פארוק, מנכ"ח מצרים
משולל חוש בושה

